

НЕ ТРАЖИМО ОД НЕПРИЈАТЕЉА ПОМОЋ

Помоћ се тражи од пријатеља, а не од непријатеља, од оних што су нас бомбардовали. Ко ће да путује тамо код њих, он мора имати сва потребна биометријска документа, а сам ће да види како ће да прође. Можда, ако Бог да, таква документа са бар кодом неће бити потребна за Исток. И на Исток треба да гледамо као што гледамо за време молитве и службе. Да Бог да, да васкрсне Света Русија, када она буде царевина и моћна, осетиће се то и у Србији, а за сада могу и мишеви коло да воде. Сад је такав тренутак, да се они који спроводе западне идеје осећају силним. Све ће то Господ да уреди, али ако има за кога. Зато треба да ревнујемо у чувању наше Свете Вере Православне.

Ако човек сагледа своју грешност, ако се сети четири завета Светог Наума, исписана пером Светог владике Николаја, где он каже да је потребно пробудиће, покајање, очишћење, па причешће, онда он има велике шансе да се духовно пробуди.

Данас је пуно болесног народа. Нема дана а да неко не дође у манастир да му се чита

молитва за здравље. Не треба да се уздамо у човека. Ја не одбацујем медицину, али што би рекао Свети Василије Велики у своје време: „Ми не одбацујемо лекарску вештину, али се уздамо у Бога“. Значи, ако се човек крсти, миропомаже, причести, шта му Бог да, здравље или нека му је срећан пут у вечни живот. Велика је наша привезаност за овај свет и пошто-пото да се неком продужи опстанак на земљи. Живот има смисла да се продужи ради покајања, ради припреме за вечни живот, иначе зашто би га продужавали? Ако га продужавамо да би овде уживали у времену, ми ћемо тако да изгубимо душу. Ко хоће да ужива у времену, то је његов избор. Наш Свети кнез Лазар је рекао: „Земаљско је царство за малена, а небеско увек и до века“. Дакле, има смисла и човек се лечи управо са таквом намером ради продужења припреме за вечни живот.

Отац Јоило је казао причу да су једног дана у Острошки манастир, док је он био чувар кивота Светог Василија, у колицима доведене две непокретне девојке. Он је читао њима молитву из Требника и миропомазао их уљем из кандила Светог Василија Острошког. Једна је устала, а друга је остала у колицима.

Шта је поука овог догађаја? Треба човек да има веру и добру намеру, јер уколико имамо веру и ако смо решили да Господу служимо, Бог ће нам дати здравље ако је наша намера да живимо побожно. Међутим, ако немамо ту намеру, Господ нас оставља у колицима да још размислимо, да видимо како ћемо и шта ћемо, да увидимо ту варку овоземаљских задовољстава које нас уводе у грехе, односно – вечној смрти.

Многи наши сународници одлазе на лечење у иностранство. Зашто бацати паре уопште на таква путовања и ко тамо може помоћи? Помоћ се тражи од пријатеља, а не од непријатеља, од оних што су нас бомбардовали. Ко ће да путује тамо код њих, он мора имати сва потребна биометријска документа, а сам ће да види како ће да прође. Можда, ако Бог да, таква документа са бар кодом неће бити потребна за Исток. И на Исток треба да гледамо као што гледамо за време молитве и службе. Да Бог да, да васкрсне Света Русија, када она буде царевина и моћна, осетиће се то и у Србији, а за сада могу и мишеви коло да воде. Сад је такав тренутак, да се они који спроводе западне идеје осећају силним. Све ће то Господ да уреди, али ако има за кога. Зато треба да ревнујемо у чувању наше Свете Вере Православне.

Свети апостол Јаков нам говори, да ако неко међу нама болује треба да позове презвитере да се чита Света Тајна Јелосвећења, да се читају те молитве из Требника и да се болесник помаже уљем, као што се то и ради седам пута у тој Светој Тајни, те да тако буду човеку опроштени греси које није исповедио. Света Тајна Јелосвећења се нарочито прима тамо где се људи кају за грехе, тако да човек има предуслове да

оздрави. Као што после исповести и причешћа неко оздрави, ко је добронамеран, продужује му се живот ради припреме за вечни живот, а имамо некога ко је већ спреман за вечни живот, и њега Господ узима себи. То може да буде након два, пет, петнаест или месец дана после Светог Причешћа. И треба човек да са свим људима буде у миру, свима треба да опростимо, јер ако ми опроштамо нашим дужницима, Бог и нама опрашта. Ко се каје, он и опрашта. Има и таквих људи, нажалост, који неће да опросте.

Пазите, ако човек сагледа своју грешност, ако се сети четири завета Светог Наума, исписана пером Светог владике Николаја, где он каже да је потребно пробуђење, покајање, очишћење, па причешће, онда он има велике шансе да се духовно пробуди, да се каје за своје грехе, плаче, пролива сузе због пада, умива душу сузама покајања, и да на исповести кроз очишћење (епитимију) удостоји се примити Свето Причешће, што је освештавање духа и тела човековога. То је сједињење и помирење са Богом. Дух Свети нас припрема за Свету Тајну Причешћа, а кроз Господа Исуса Христа ми се миримо са Оцем небеским. На тај начин ми носимо благодат Духа Светога у себи, и тако од мртвог човека постајемо живи. Ово је пут спасења, циљ нашег живота, задобијање благодати Божје. Зато се деца данас дрогирају, јер нису упућена на пут спасења, нису им родитељи рекли који је смисао живота. Данас је најважније да се деца упуте да служе Богу, да им се каже како се задобија дар Духа Светога, да је ово привремени боравак на земљи, да се ми припремамо за вечни живот, коме нема краја, да ћемо путовати својим прецима, видети своје деде и бабе, Светог Саву, Светог Симеона, све наше мученике.

Много чему се можемо поучити из приче о Адаму и Еви и њиховом сагрешењу. Исто тако, данас, људи који су сагрешили, па се дете зачело без црквеног брака, без верског живота, у њиховом неверовању или у некој наопакој вери, све се то одражава на дете. Оно се од зачећа васпитава и његова судба зависи од тога кога је, када и где зачео. Потребно је да родитељи буду у црквеном браку, потребно је да се поштују постови, да буде уздржање у току трудноће.

Ко је ово прекршио нека се каје и нека тражи епитимију од свога духовника, који је духовни лек, нешто да учинимо да се ситуација промени у нашем породу. Неопходно је да неко мачем одесече све оно што није ваљало, како би се препородили, да онда рађамо нову децу, децу Божју, а не децу греха. Разлика је велика међу том децом. Зато и јесте у Србији толико нежењених и неударних, из тог разлога што је зачињано без благослова Божјег и родитеља. Раније, док су наши преци живели скоро да није било развода, било је више слоге, мира, љубави и послушања према старијима, а све то није неостварљиво ни данас, али мора да се потрудимо, мора неко да се преобрази у нашој породици, да ли ће то бити син, родитељ или деда, неко мора да крене овим путем узаним Божјим, да би се тако препородила кућа. Дакле, ако нас људи уче нешто што није у сагласности са законом Божјим, ако нас и свештеник учи нечим што није сагласно законом Божјим,

одбацимо њихово наопако учење и испуњавајмо вољу Бога.

Да је среће да се деца рађају у нашим српским кућама, да се васпитавају у побожности, да се наши манастири напуне добрим монасима и монахињама, добро монаштво је ударна сила једне Цркве помесне. А како нема деце, како онда може да буде калуђера? Не може породица која роди двоје деце да жртвује једно за манастир, а кад би родили четворо, шесторо, десеторо, онда не би био проблем да и двоје своје чељади одвоји за манастир, која ће бити дар Богу. Колико је то важно и колико је битно бити добар калуђер, можемо сазнати из следеће кратке приче. Два грешника била су у паклу, али су имали могућност разговора. Једног дана, један од њих почне много да се радује, а овај други га упита: „Чему се ти толико радујеш“? Убрзо стиже одговор: „За триста година у мојој породици родиће се мушко дете које ће отићи у манастир, биће монах, па јеромонах, и он ће својим молитвама и службама Богу да ме извади одавде из мрака. Зато се толико радујем“.

ЈЕРОМОНАХ СИМЕОН, ИГУМАН МАНАСТИРА РУКУМИЈА

Преузето са: [„Глас са Цера“, број 19](#)